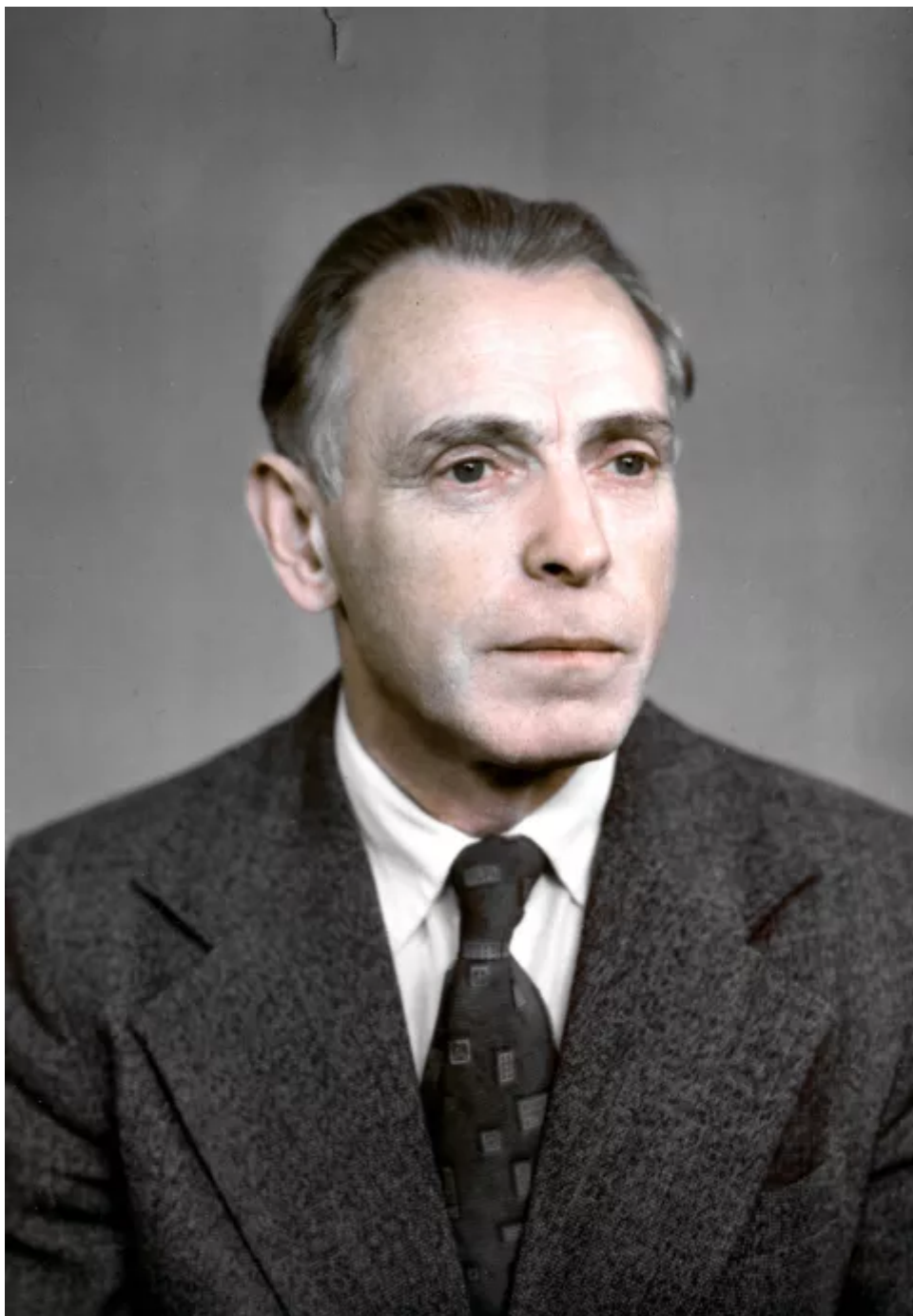

Galpert Ernő

Ez a képem 1964-ben készült, Ungváron. 1947-ben elhelyezkedtem műszerészként egy kissovetkezethenél. A munkahelyemen nem érzékeltam antiszemitzmust vagy bármilyen más előítéletes hozzáállást. Ellenkezőleg, engem rögtön előléptettek, mert egy kicsit tudtam oroszul. Akkoriban Kárpátalján kevés ember volt, aki beszélt volna oroszul. Egy barátommal alapítottuk ezt a kis javítóműhelyt. A szövetkezetben sok zsidó volt, az elnök pedig a zsidó Tamper volt. Nem kerestem rosszul, már elég tapasztalt szakember voltam. Egyszer Tamper följánlotta, hogy utazzak Kijevbe egy vezetői tanfolyamra, amit műszaki ellenőrzési osztályvezetőknek tartottak. Csak engem tudott elküldeni, mert más nem tudott oroszul. Megbeszéltem a dolgot Tildával, és úgy döntöttünk, hogy érdemes elutaznom. Egy hónapig voltam ott, eredményesen végeztem el a tanfolyamot. Amikor hazatértem, kiderült, hogy az elnök megszüntette azt a műhelyt, ahol

dolgoztam, mert részlegvezetőnek akart kinevezni. Így lettem a fémipari termékek részlegének a vezetője. Sokkal kisebb lett a fizetésem, de a műhelyt már bezárták, választásom nem volt. A szövetkezetet pedig átalakították gyárrá. Részlegvezető voltam, jól ment a munka, jutalmakat kaptam, a munkafolyamatok ésszerűsítésével kezdtem foglalkozni. Izgalmas feladat volt valami újat csinálni, a racionalizációs javaslataimért kapott prémiumokkal pedig egy kicsit kárpótoltam magam a fizetéseszkökenésért. A vezetőségnek tetszettem, és arra buzdítottak, hogy jelentkezzem egyetemre. Ehhez először is el kellett végezni a középiskolát. Sem nekem, sem Tildának nem volt középiskolai végzettségünk. Elhatároztuk, hogy mindketten beiratkozunk levelező tagozatra egy középiskolába. Elvégeztük a középiskolát, érettségi bizonyítványt szereztünk. Így már lehetett tovább tanulni. Az Odesszai Gépészeti Főiskola gépészkarát végeztem el levelező tagozaton, kitűnőre védtem meg a diplomamunkámat. A gyár meg kibővült egy kicsit. Amikor elkezdtem dolgozni részlegvezetőként, harmincan voltunk, mire befejeztem a főiskolát, már nyolcvan. Műszaki igazgatóhelyettségé neveztek ki, főmérnökké azért nem illett volna. Engem ez kielégített, én sohasem törtem magas beosztásokra, elég szerény voltam. Amikor műszaki igazgatóhelyettségé neveztek ki, a vezetőség és a kijevi felettesek azt tanácsolták, hogy lépjek be a pártba. Azt mondták, ez segíteni fogja a karrieremet. A feleségem is belépett a kommunista pártba. 1983-ban otthagytam a főmérnöki állást. Saját akaratomból mentem el, már nehezemre esett megbirkóznom a rengeteg tennivalóval. Marasztaltak, hogy dolgozzam még. Hogy főmérnök legyek, azt határozottan elutasítottam, erre följánlották, hogy legyek tanácsadó. Hiszen az utolsó kis csavarig ismertem ezt a gyárat, minden az én időmben épült. 1991-ig dolgoztam ott. 1991-ben indult egy kampány, amelynek keretében az összes nyugdíjast eltanácsolták. A gyár igazgatója azt javasolta, hogy a gyárra támaszkodva, hozzák létre egy kisvállalkozást, és legyek az igazgatója. Összeszedtem néhány nyugdíjast. A kisvállalkozásban két évig dolgoztam, de a munka nem tetszett, és 1994-ben végleg nyugdíjba mentem. A pártból 1991-ben léptem ki.